

Ὁ ἀδαμαντοπώλης ἐξήτασε καὶ πάλιν τὸν ἀδάμαντα, παρετήρησεν αὐτὸν ἐπιμελῶς καὶ ἐπισταμένως, τὸν ἐφώτισε, τὸν ἐσκίασε διὰ τῆς χειρός, ἔκρουσεν αὐτὸν ἐλαφρῶς διὰ τῆς ρίνης καὶ αἴφνης ἀνεφώνησε:

«Κυρίε μου, σὰς ἠπάτησαν. Αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ ἴδιος λίθος, τὸν ὁποῖον μοῦ ἐδειξάτε χθές — ἐκεῖνος ἦτο γνήσιος ἀδάμας, ἐνῶ αὐτὸς εἶνε κίβδηλος.»

Καὶ πράγματι ὁ λίθος ἦτο κίβδηλος. — Κύριος οἶδε μὲ ποῖον τέχνασμα ὁ δακτύλιος εἶχεν ἀλλαχθῆ ὑπὸ τοῦ

ἀγύρτου ἐκείνου — ἂν καὶ οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν παρετήρησε τὸ παραμικρὸν κατὰ τὴν ἀλλαγὴν αὐτοῦ. Καὶ ὅμως οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀπατεὼν ἐκεῖνος ἀντὶ τοῦ γνησίου ἀδάμαντος ἔδωκε τὸν κίβδηλον, τὴν δὲ ἀλλαγὴν ταύτην ἐξετέλεσε μετὰ μεγάλης ἐπιδεξιότητος κατ' ἦν στιγμὴν ἐγράφετο ἢ ἀπόδειξις. Ὁ φίλος μας λοιπὸν ἐπλήρωσε 4000 ρουπίνια δι' ἓνα δακτύλιον, τοῦ ὁποῖου ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ λίθος δὲν ἦτο γνήσιος καὶ ἄμολόγει τοῦτο ἐγγράφως.

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ IBAN TOTPTEHIEΦ.

(Συνέχεια.)

17.

«Θὰ περιμένα ἕως τὰς δέκα τὸν κύριον ἀξιωματικὸν» εἶπε κατ' ἑαυτὸν ὁ Σανίν, «Ἄν ἕως τὰς δέκα δὲν ἔλθῃ, τότε ἄς ζητήσῃ νὰ μ' εἶρῃ!»

Ἀλλὰ οἱ Γερμανοὶ σηκόνονται πρωί: τὸ φρολόγιον δὲν εἶχε σημάνην εἰσέτι τὰς ἑννέα, ὅτε ὁ ὑπῆρέτης τοῦ ξενοδοχείου ἀνήγγειλε τῷ Σανίν, ὅτι ὁ κύριος ἀνθυπολοχαγὸς φὸν Ρίχτερ ἐπιθυμεῖ νὰ ὁμιλήσῃ μετ' αὐτοῦ. Ὁ Σανίν ἐφόρσε ταχέως τὸ ἐνδυμᾶ του καὶ διέταξε τὸν ὑπῆρέτην νὰ εἰσαγάγῃ τὸν κύριον ἀνθυπολοχαγόν. Ὅπως παρὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ Σανίν, ὁ κύριος φὸν Ρίχτερ ἦτο νεαροῦ κατατος, καὶ ἐφαίνετο σχεδὸν παῖς. Προσεπάθει νὰ δώσῃ εἰς τὸ ἀγένοιον πρόσωπόν του σοβαρὰν ἔκφρασιν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε: δὲν ἦτο κἂν εἰς θέσιν νὰ κρύψῃ τὴν ἀμηχανίαν του, ὅτε δὲ ἐκάθισε, τὸ ζῆφος του εἰσῆλθεν οὕτω πως μεταξὺ τῶν ποδῶν του, ὥστε ὁ νέος ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ. Τραυλιζῶν καὶ βαταρίζων ἀνήγγειλε τῷ Σανίν ἐν τῇ γαλλικῇ γλώσσῃ, τὴν ὁποίαν ἠμῖλε ἀδλιώτατα, ὅτι ἔρχεται κατ' ἐντολήν τοῦ φίλου του, τοῦ βαρῶνου φὸν Δένχωφ. ὅτι ἡ ἐντολή του συνίσταται εἰς τοῦτο, νὰ παρακινήσῃ τὸν κύριον φὸν Σανίν, ὅπως ζητήσῃ συγγνώμην διὰ τὰς προσβλητικὰς λέξεις τὰς ὁποίας μετεχειρίσθη τὴν παρελθούσαν ἡμέραν, καὶ νὰ εἰπῇ ὅτι, ἐν ἡ περιπτώσει ὁ κύριος φὸν Σανίν ἀποποιηθῆ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, ὁ βαρῶνος φὸν Δένχωφ δ' ἀπαιτήσῃ ἱκανοποίησιν.

Ὁ Σανίν ἀπήντησε πρὸς ταῦτα, ὅτι δὲν ἔχει κατ' ὄλου σκοπὸν νὰ ζητήσῃ συγγνώμην καὶ ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ δώσῃ ἱκανοποίησιν.

Μετὰ τοῦτο ὁ κύριος φὸν Ρίχτερ, ψελλιζῶν εἰσέτι, ἠρώτησε τὸν Σανίν, κατὰ ποῖον χρόνον, εἰς ποῖον μέρος καὶ μετὰ τίνος ἐμελλον νὰ γείνωσιν αἱ ἀπαιτούμεναι συμφωνίαι. Ὁ Σανίν παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ἐπανεέλθῃ μετὰ δύο ἡμέρας, λέγων ὅτι ἐν τῷ μεταξύ χρόνῳ θὰ προσπαθῆσῃ νὰ εἶρῃ ἓνα μάρτυρα. («Καὶ ποῦ, ζετὸ διάβολο, νὰ εἶρῃ ἓνα μάρτυρα;» ἔλεγε κατ' ἑαυτὸν ὁ Σανίν).

Ὁ κύριος φὸν Ρίχτερ ἐσηκώθη καὶ ἀπεχαρτίσε τὸν Σανίν. . . . Ἀλλ' ὅτε ἐφθασεν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, ἐσταμάτησεν, ὡς νὰ ἠσθάνετο τύψεις συνειδότος, καὶ μεταστραφείς πρὸς τὸν Σανίν εἶπε, μετὰ τινῶν δισταγμῶν, ὅτι ὁ φίλος του, ὁ βαρῶνος φὸν Δένχωφ, συναισθανόμενος ὅτι μέχρι τινὸς βαθμοῦ ἦτο αἰτιὸς τῆς δυσἀρέστου χθεσινῆς σκηνῆς, θὰ ἠρκεῖτο ἴσως μὲ ἐλαφρὰν τινα δικαιολόγησιν — «des exghises léchères».

Πρὸς ταῦτα ἀπήντησεν ὁ Σανίν ὅτι, — ἐπειδὴ δὲν εἰδεύρει νὰ ἐπταίσειν εἰς τίποτε, δὲν ἔχει καμμίαν ὀρεξίν νὰ κάμῃ δικαιολόγησιν, οὔτε ἐλαφρῆς οὔτε βαρεῖας.

«Τότε,» ἀπήντησεν ὁ κύριος φὸν Ρίχτερ, ἔτι μᾶλλον ἐρυθριῶν, «τότε λοιπὸν δὲν θὰ δυνηθῶμεν ν' ἀποφύγωμεν τὴν ἀνάγκην τῆς ἀνταλλαγῆς ὀλίγων φιλικῶν πυροβολήσεων — «des goupes de bis-dolet à l'amiable!»

«Δὲν σὰς ἐννοῶ καθόλου,» εἶπεν ὁ Σανίν· «δὲν πιστεύω δὲ νὰ λέγετε, ὅτι πρέπει νὰ προποληθῶμεν εἰς τὸν ἀέρα· «ὦ, ὄχι, δὲν ἐννοῶ αὐτὸ» ἀπήντησε ψελλιζῶν ὁ ἀνθυπολοχαγός, ὅστις ἤδη περιῆλθεν εἰς ἐντελῆ ἀμηχανίαν καὶ σύγχυσιν, «ἀλλ' ἐνόμιζον ὅτι ἦτο δυνατόν, ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις μεταξὺ μορφωμένων ἀνθρώπων . . . . θὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦτου μετὰ τοῦ μάρτυρός σας» εἶπε διακόπτων αἴφνης τὴν ὁμιλίαν του, καὶ ἀπῆλθεν.

Ἄμα ὡς εἶδεν αὐτὸν ἐξεληθόντα ὁ Σανίν ἐκάθισεν εἰς μίαν καθέκλαν καὶ προσήλωσε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ πατώματος.

«Τί πράγματα εἶν' αὐτά; . . . Ποῖαν αἴφνηδιαν τροπὴν λαμβάνει ὁ βίος μου! Παρελθὸν καὶ μέλλον — τὰ πάντα καλύπτονται αἴφνης ὑπὸ σκότους καὶ ἀφανίζονται — καὶ μόνον ἐν πράγμα μοι μένει εἰσέτι φανερόν, ὅτι ὀφείλω ἐν Φραγκφούρτῃ νὰ μονομαχήσω — μὲ ποῖον καὶ διατί;»

Αἴφνης ἐνεθυμήθη γηραιὰν τινὰ θεῖαν του τρελλῆν, ἣτις συνείδηζε νὰ περπατῆ ἀκαταπάστως μὲ βήματα τοῦ χοροῦ καὶ νὰ τραγουδῆ τὰς ἐξῆς παραδόξους λέξεις:

«Μικρὲ μου ὑπολοχαγέ! Μικρὲ μου καραγκιόζη! Ἀγγελουδάκι μου μικρό! Ἔλα, περιστερᾶκι μου, καὶ χόρευε μαζί μου!»

Αἴφνης ἐξερράγη εἰς γέλωτα καὶ ἤρχισεν φασάτως νὰ τραγουδῆ: «Μικρὲ μου ὑπολοχαγέ! Ἔλα, περιστερᾶκι μου καὶ χόρευε μαζί μου!»

Ἀλλὰ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω, πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν» ἐφώνησε δυνατὰ καὶ ἀναπηδήσας ἀπὸ τοῦ καθίσματος εἶδεν αἴφνης τὸν Πανταλεόνε ἰστάμενον ἐνώπιόν του καὶ κρατοῦντα ἐν τῇ χειρὶ μικρὰν τινα ἐπιστολήν.

«Ἐκτόπησα πολλὰς φορὰς τὴ θύρα, ἀλλὰ δὲν ἤκούετε. Ἐνόμιζα ὅτι δὲν εἰσθε ζετὸ σπίτι,» εἶπεν ὁ γέρον καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὴν ἐπιστολήν. «Ἄπὸ τὴν δεσποινίδα Τζέμμιαν.»

Μηχανικῶς ἔλαβεν ὁ Σανίν τὸ γράμμα, τὸ ἀπεσφράγισε καὶ τὸ ἀνέγνωσε. Ἡ Τζέμμια τῷ ἔγραφεν ὅτι εἰρόσκειται εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν ἕνεκα τῶν γνωστῶν ἐκείνων συμβάντων, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ὁμιλήσῃ μετ' αὐτοῦ ἀμέσως.

«Ἡ δεσποσὶνὴ εἰρόσκειται εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν» εἶπεν ὁ Πανταλεόνε, ὅστις προφανῶς εἶχε γνῶσιν τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς. «Μοῦ εἶπε νὰ ἔλθω νὰ ἰδῶ τί κάμνετε, καὶ νὰ σὰς πάρω μαζί μου.»

Ὁ Σανίν παρετήρησε τὸν γηραιὸν Ἴταλὸν μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἔγεινε σκεπτικὸς. Αἴφνης τῷ ἐπῆλθε μία παράδοξος ἰδέα. Κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν τῷ ἐφάνη ἡ ἰδέα αὐτὴ παραδοξοτάτη, ἀδύνατος . . .

«Ἐν τούτοις, διατί ὄχι;» ἐσκέφθη κατ' ἑαυτὸν, «Κύριε Πανταλεόνε» εἶπε κατόπιν πρὸς τὸν γέροντα.

Ὁ γέρον ἐτρόμαξε, ἐκρῆψε τὸν πῶγνά του βαθέως εἰς τὸ περιλαίμιον καὶ ἠτένισε τὸν Σανίν.

«Ξεῦρετε ἴσως» ἐξηκολούθησεν ὁ Σανίν «τί συνέβη χθές;»

Ὁ Πανταλεόνε ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του καὶ ἔσεισε τὴν ἀκτένιστον κόμην του.

«Ναί, εἰξεύρω» ἀπήντησε.

(Ὁ Αἰμίλιος, μόλις ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν, διηγῆθη τὰ πάντα εἰς τὸν γέροντα.)

«Αἱ τὸ εἰξεύρετε! Τότε λοιπὸν ἀκούσατε. Πρὸ ὀλίγου ἦτο ἐδῶ εἰς ἀξιωματικὸς. Ἐκεῖνος ὁ ἀναιδὴς . . . . μὲ προκαλεῖ εἰς μονομαχίαν. Ἐγὼ ἐδέχθην τὴν πρόκλησίν του. Ἀλλὰ δὲν ἔχω μάρτυρα . . . . Θέλετε νὰ γίνετε σεις μάρτυς μου;»

Ὁ Πανταλεόνε ἐκινήθη σπασμωδικῶς καὶ εἶτα ὕψωσε τὰς ὀφρῦς του τόσον πολὺ, ὥστε ἐκρῆφθησαν ἐντελῶς ὑπὸ τὰς δέσμας τῶν τριχῶν, αἵτινες ἐκρέμαντο ἀνά τὸ μέτωπόν του.

«Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ κυπηθῆτε;» εἶπεν ἐπὶ τέλους ἰταλιστί, ἐνῶ ἔως ἐκείνην τὴν στιγμήν φιλῆει γαλλιστί.

«Ἀνάγκη ἀπόλυτος;» ἀπεκρίθη ὁ Σανὶν «Ἄν πράξω ἄλλως, θὰ ἀτιμασθῶ διὰ παντός.»

«Χρ. . . . Καὶ ἂν ἐγὼ δὲν θελήσω νὰ εἶμαι μάρτυς σας, θὰ ζητήσετε ἄλλον;»

«Βεβαίως θὰ ζητήσω ἄλλον.»

Ὁ Πανταλεόνε ἐκλινε τὴν κεφαλὴν.

«Ἄλλὰ ἐπιτρέψατε νὰ σᾶς ἐρωτήσω, Κύριε Σανὶν, . . . Ἀδελφὴ ἢ μονομαχία δὲν σας φαίνεται ὅτι ῥίπτει ἀσχημον φῶς εἰς τὴν ὑπόληψιν ἐνὸς φρισμένου προσώπου;»

«Δὲν πιστεύω. Ἄλλὰ, ὅπως καὶ ἂν ἔχη, τὸ πρᾶγμα δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀλλάξῃ.»

«Χρ!»

Ὁ Πανταλεόνε ἠφανίσθη ὅλως διόλου εἰς τὸ μαντίλιον τοῦ λαμποῦ του.

«Ἄλλὰ ἐκεῖνος ὁ κατηραμένος Κλύβερ — quel ferroflucto Kluberio — τί κάνει 'ς ὄλην αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;» ἀνέκραξεν αἰφνης καὶ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν.

«Ἐκεῖνος; τίποτε!»

«Che:»

Ὁ Πανταλεόνε ὕψωσε περιφρονητικῶς τοὺς ἄμους.

«Ὅπως δῆποτε πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ὅτι, μὲ ὄλην τὴν ταπεινὴν μου θέσιν, εἰμπορέσατε νὰ μὲ ἐκτιμῆσετε ὡς ἓνα galant' uomo! Τοιουτοτρόπως δὲ ἐδείξατε ὅτι σεῖς ὁ ἴδιος εἴσατε γνήσιος galant' uomo. Ἄλλὰ τὴν πρότασίν σας . . . . πρέπει πρότερον νὰ τὴν σκεφθῶ.»

«Ἡ ὑπόθεσις εἶνε κατεπίγουσα, κύριε Τσί . . . . Τσιπά . . . . αἰολα» συνεπλήρωσεν ὁ γέρον. «Παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε μόνον μίαν ὥραν καιρὸν νὰ σκεφθῶ . . . Ἡ θυγάτηρ τοῦ εὐεργέτου μου εἶνε μερδεμένη 'ς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι . . . Καὶ δι' αὐτὸ, πρέπει — ἔχω τὸ καθῆκον νὰ σκεφθῶ τὸ πρᾶγμα καλά! . . . . Εἰς μίαν ὥραν . . . . Εἰς τρία τέταρτα τῆς ὥρας θὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀπόφασίν μου.

«Καλὰ λοιπόν· διὰ τρία τέταρτα εἰμπορῶ νὰ περιμένω.»

«Καὶ τώρα . . . . τί ἀπάντησι νὰ δώσω εἰς τὴν δεσποινίδα Τζέριαν;»

Ὁ Σανὶν ἤρπασεν ἐν τεμάχιον χάρτου καὶ ἔγραψεν:

«Ἔστε ἀμέριμος, φιλότατη δεσποινίς. Μετὰ τρεῖς ὥρας θὰ ἔλθω καὶ τὰ πάντα θὰ ἐξηγηθῶσι. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως διὰ τὸ πρὸς ἐμὲ ἐνδιαφέρον σας.»

Εἶτα συνεπτύξε τὸ δελτάριον καὶ τὸ ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν Πανταλεόνε.

Ὁ γέρον τὸ ἔκρυπεν ἐπιμελῶς εἰς τὸ πλάγιον θυλάκιον τοῦ φορέματός του, εἶπεν ἐκ νέου εἰς τὸν Σανὶν: «Ἐντός μίᾶς ὥρας!» καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν. Ἄλλ' αἰφνης μετεστράφη πάλιν, ἔρμισε πρὸς τὸν Σανὶν, ἔλαβε τὴν χεῖρά του, τὴν ἐπίεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀνέκραξεν.

«Γενναῖε νεανία! μεγαλόψυχος καρδιά! (Nobil giovanotto! Gran cuore!) Ἐπιτρέψατε εἰς ἓνα ἀδύνατον γέροντα (a un vecchiotto) νὰ θλίψῃ τὴν ἰσχυρὰν δεξιάν σας (di stringere la vostra valorosa destra!)

Εἶτα ἀπισθοχώρησε κατὰ τινα βήματα μετὰ σπουδῆς, ἔσεισεν ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας εἰς σημεῖον ἀποχαιρετισμοῦ καὶ ἀπῆλθε.

Ὁ Σανὶν εἰσέει τὸν παρετήρει ἀπερχόμενον . . . . εἶτα δὲ λαβὼν μίαν ἐφημερίδα ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ. Ἄλλὰ τὰ βλέμματά του εἰς μάτην διέτρεχον τὰς γραμμάς. Ὁ Σανὶν δὲν ἐνόει τίποτε ἐξ ὧν ἀνεγίνωσκε.

18.

Μετὰ μίαν ὥραν εἰσῆλθεν ὁ ὑπρέτης εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Σανὶν καὶ τῷ ἐνεχείρισε παλαιὸν τι κτρινίζον ἐπισκεπτήριον, ἐφ' οὗ ἦσαν τυπωμένα αἱ ἐπόμενα λέξεις: «Πανταλεόνε Τσιπάτολα ἐκ Βαρῆζης, ἀόλικὸς αἰοιδὸς (cantante di camera) τῆς Αὐτοῦ βασιλικῆς ὑψηλότατος τοῦ δουκὸς τῆς Μόδενης». Ἀμέσως μετὰ τὸν ὑπρέτην εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτὸς ὁ ἴδιος Πανταλεόνε.

«Ἐρχομαι διὰ νὰ σᾶς χρησιμεύσω ὡς μάρτυς εἰς τὴν μονομαχίαν» εἶπεν ὁ Πανταλεόνε καὶ ὑπεκλίθη μὲ ὄλον του τὸ σῶμα, ἐνῶ συγχρόνως ἔστρεψε τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἔξω, ἀπαράλλακτα ὡς δι-

δάσκαλος τοῦ χοροῦ. «Ἐρχομαι νὰ λάβω τὰς ὁδηγίας σας· ἐπιθυμεῖτε νὰ μονομαχήσητε μέχρι θανάτου;»

Διὰτὶ μέχρι θανάτου, ἀγαπητέ μου κύριε Τσιπάτολα; Δὲν ἐννοῶ κατ' οὐδένα λόγον νὰ ἀνακαλέσω τοὺς χθεσινούς μου λόγους, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ αἰμοδιψής . . . . Περιμένετε ὀλίγον . . . . Ὁ μάρτυς τοῦ ἀντιπάλου μου θὰ ἔλθῃ ὅσον οὐπα. Ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ σεῖς εἰμπορεῖτε μόνον νὰ συμφωνήσητε περὶ τῶν ὄρων. Ἔστε βέβαιος, ὅτι οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὰς ὑπηρεσίας σας· σᾶς εἶμαι ἐκ βάρους καρδίας εὐγνώμων.»

«Ἡ τιμὴ εἶναι ἀνωτέρα παντός ἄλλου πράγματος!» ἀπήντησεν ὁ Πανταλεόνε καὶ ἐκάθισεν εἰς μίαν καθέκλαν, χωρὶς νὰ περιμείνῃ ὅπως παρακληθῆ ὑπὸ τοῦ Σανὶν νὰ καθίσῃ. «Ἄν αὐτὸς ὁ ferroflucto sricceubbio» ἐξηκολούθησεν, ἀναμειγνύων τὰ γαλλικὰ μὲ τὰ ἰταλικὰ «ἂν αὐτὸς ὁ μπακάλης κατὰ τὴν ψυχὴν, ὁ Κλύβερ, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ τὸ πρῶτιστον ἐκ τῶν καθηκόντων του, ἢ ἂν φοβῆται, τόσῳ χειρότερα δι' αὐτόν! . . . . Εἶνε ταπεινὸς τὴν ψυχὴν καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ μεταβληθῇ! . . . . Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ὄρους τῆς μονομαχίας, ἐγὼ εἶμαι μάρτυς σας καὶ τὰ συμπερόντα τὰς μοῦ εἶναι ἰερά! . . . . Ὅτε ἤμην εἰς τὴν Πάδουαν, ἦτο ἐκεῖ ἐν τῷ γαμῶ λευκῶν οὐσάρων, καὶ εἶχα οικιακὰς σχέσεις μὲ πολλοὺς ἀξίωματικούς! . . . . Ἦρουν ἐξοικειωμένοι μὲ ὅλα τους τὰ ἔθιμα ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς. Ἄλλως τε καὶ μὲ τὸν ἰδικὸν σας πρίγκιπα Ταρμπούσκι συνεζήτησα πολλάκις περὶ τοιούτων ὑποθέσεων . . . . Τί λέγετε, θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ ὁ μάρτυς τοῦ ἀντιπάλου σας;»

«Τὸν περιμένω ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν . . . Ἄλλ' ἰδοὺ ἀκριβῶς τώρα ἐρχεται» προσέφησεν ὁ Σανὶν, βίψας ἐν βλέμμα διὰ τοῦ παραθύρου εἰς τὴν ὁδόν.

Ὁ Πανταλεόνε ἠγέρθη, ἐκτέταξε τὸ φρολόγιόν του, ἔτακτοποίησε τὴν κόμην του καὶ ἔσπευσε νὰ κρούσῃ ἐντὸς τοῦ υποδήματός του μικρὰν τινα ταινίαν, ἣτις ἐκρέματο κάτωθεν τῆς περισκελίδος του. Ὁ νεῦρός ἀνθυπολοχαγὸς εἰσῆλθεν, ἐρυθρὸς καὶ ἀμυχανῶν, ἀπαράλλακτα ὅπως πρὸ δύο ὥραν.

Ὁ Σανὶν συνέστησε τοὺς δύο μάρτυρας πρὸς ἀλλήλους.

«Ὁ κύριος Ῥίχτερ, ἀνθυπολοχαγὸς — Ὁ κύριος Τσιπάτολας, καλλιτέχνης.»

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ἐφάνη ὀλίγον ἐκπληκτὸς ἅμα ὡς εἶδε τὸν γέροντα . . . . Ὡ, καὶ τί θὰ ἔλεγεν, ἂν κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην τῷ ἐψιδύριζε τις εἰς τὸ οὖς, ὅτι ὁ συσταθεὶς αὐτῷ καλλιτέχνης ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὴν μαγευτικὴν! . . . Ἄλλ' ὁ Πανταλεόνε προσέλαβε τοιαύτην ὄψιν, ὡς ἂν εἶ τὸ διαπραγματεύεσθαι περὶ διατάξεως μονομαχιῶν ἦτο δι' αὐτὸν συνηθεστάτη ἐνασχόλησις. Ἴσως κατὰ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην ἐβοήθουν αὐτὸν αἱ ἀναμνήσεις του ἐκ τοῦ θεατρικοῦ τοῦ σταδίου, καὶ διὰ τοῦτο ἔπαιξε τὸ μέρος του ὡς μάρτυς μονομαχοῦντος ὡς νὰ ἦτο εἰς τὸ θέατρον. Ἀμφοτέροι οἱ μάρτυρες ἔμειναν ἐπὶ τινὰ χρόνον σιωπηλοί.

«Λοιπόν, ἄς ἀρχίσωμεν» εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Πανταλεόνε μετ' ἀδιαφορίας.

«Ναί, ἄς ἀρχίσωμεν» ἀπήντησεν ὁ ἀνθυπολοχαγὸς· «ἀλλὰ . . . ἢ παρουσία ἐνὸς τῶν ἀντιπάλων . . .»

«Ἀμέσως θὰ σᾶς ἀφήσω μόνους, κύριοι μου,» ἐφάναξεν ὁ Σανὶν, καὶ ὑποκλίθει εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἴπνου καὶ ἐκλείσε τὴν θύραν.

Ἐπὲσον ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐσκέπτετο τὴν Τζέριαν . . . . Ἄλλ' ἡ ὄμιλία τῶν δύο μαρτύρων ἐφθάνεν εἰς τὰ ὄρα του καίτοι ἦτο κεκλεισμένη ἡ θύρα. Εἰς τὰς διαπραγματεύσεις των μετεχειρίζοντο τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ ἀμφοτέροι τὴν ἐδολοφόνουν ἀνηλεῶς, ἕκαστος κατὰ τὸ ἴδιόν του τρόπον. Ὁ Πανταλεόνε φιλῆει ἐκ νέου περὶ τῶν ἐν Παδοῦᾳ ἀξίωματικῶν καὶ περὶ τοῦ πρίγκιπος Ταρμπούσκι, ἐνῶ ἀπ' ἑτέρου ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ἐπανελάμβανε τὰς «exgises lechères» καὶ τὰ «goups de bisdolet à l'amiable». Ἄλλ' ὁ γέρον δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε περὶ τῶν «exgises». Πρὸς μεγάλην δὲ ἐκπληξίν τοῦ Σανὶν ἤρχισεν ἤδη νὰ ὀμιλῇ περὶ μίᾶς νέας, ἀδῶας κόρης, τῆς ὁποίας ὁ μικρὸς δάκτυλὸς ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ ὄλους τοὺς ἀξίωματικούς τοῦ κόσμου . . . . (oune zeune damigella innocente, qu'ella sola dans soum pèti doa vale più que toutt le zouffissie del mondo) καὶ ἐπανελάμβανε πολλάκις μετὰ μεγάλης ὀργῆς «Εἶναι ἐντροπή, ἐντροπή! (e ouna onta, ouna onta!)». Κατ' ἀρχὰς ὁ ὑπολοχαγὸς δὲν ἔδωκε καμμίαν προσοχὴν εἰς αὐτὰς τὰς ἐκφράσεις τοῦ γέροντος, ἔπειτα ὅμως ὁ νεανίας μὲ τρέμουσαν ὑπὸ τῆς ὀργῆς φωνῆν εἶπεν ὅτι δὲν ἤλθε διὰ νὰ ἀκούσῃ ἠθικὰς διδασκαλίας . . .

«Εἰς τὴν ἡλικίαν σας εἶνε πάντοτε φερόμενον νὰ ἀκούῃ τις τὴν ἀλήθειαν,» ἐφώνησεν ὁ Πανταλεόνε. (Ἔπεται συνέχεια.)